

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Kryštofa Horna a soudců
Martiny Kotouček Mikoláškové a Jana Peroutky ve věci

žalobce: **T. B.**
bytem X

proti

žalovanému: **Městský úřad Kutná Hora**
sídlem Havlíčkovo náměstí 552/1, Kutná Hora

o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a podání účastníků

1. **Žalobce se žalobou** podle části třetí, hlavy druhé, dílu druhého zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného a uložení povinnosti žalovanému vydat rozhodnutí ve věci samé v řízení o žalobcově žádosti ze dne 21. 2. 2023 o dodatečné povolení stavby označené jako „*stavební úpravy, přístavba a nástavba objektu na zahradní domek*“ na pozemku parc. č. X1 v katastrálním území X (dále jen „nová žádost“). Všechny dále uvedené pozemky se nacházejí v katastrálním území X.
2. Na úvod žaloby rekapituluje průběh řízení. Žalovaný dne 6. 12. 2021 zahájil řízení o odstranění žalobcovy stavby označené jako „*objekt na pozemku parc. č. X1, včetně oplocení*“. Žalobce proto postupně podal 2 žádosti o dodatečné povolení stavby ze dne 7. 12. 2021 a ze dne 21. 2. 2022. Žalovaný však řízení o obou podaných žádostech zastavil. Poté co žalobce obdržel souhlas společnosti ČEZ Distribuce a.s. se stavbou v ochranném pásmu distribuční soustavy ze dne 16. 1. 2023 a upravil projektovou dokumentaci, podal novou žádost ze dne 21. 2. 2023 o dodatečné povolení stavby nazvané jako „*stavební úpravy, přístavba a nástavba*“

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

objektu na zahradní domek“ na pozemku parc. č. X1. Název stavby vycházel z toho, že dříve na pozemku stál zahradní domek, který žalobce postupně upravoval. Žalovaný řízení opět zastavil s odůvodněním, že řízení o dodatečném povolení stavby bylo ukončené pravomocným usnesením, přičemž nelze vést další řízení v téže věci. Nadřízený správní orgán však k žalobcovu odvolání zrušil usnesení o zastavení řízení. Konstatoval, že předchozím zastavením řízení nevzniká překážka věci rozhodnuté. Žalobce tedy mohl podat novou žádost o dodatečné povolení stavby. Věc se vrátila žalovanému, který nejprve pokračoval v řízení o nové žádosti, nicméně dne 10. 4. 2024 sdělil žalobci, že tuto žádost projednávat nebude. Jedná se totiž veskrze o totožnou žádost jako předchozí žádosti o dodatečné povolení stavby. Žalobce dále uvádí, že žalovaný vydal rozhodnutí o nařízení odstranění stavby ze dne 21. 3. 2024. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil odvoláním a následně správní žalobou, kterou ovšem podal opožděně. Žalobce poté neuspěl ani s podnětem k přezkumu, přestože se domnívá, že rozhodnutí o nařízení odstranění stavby i rozhodnutí odvolacího orgánu jsou nulitní.

3. Žalobce má za to, že žalovaný měl povinnost novou žádost projednat a rozhodnout o ní. Dne 19. 12. 2024 proto podal nadřízenému správnímu orgánu podnět k vydání opatření proti nečinnosti žalovaného. Vyřízení podnětu urgoval podáním ze dne 30. 1. 2025. Nadřízený správní orgán mu však sdělil, že jeho podnět nemůže prověřit, neboť postoupil správní spis Ministerstvu pro místní rozvoj. Zároveň přislíbil, že podnět prověří po navrácení spisu. Proti postupu nadřízeného správního orgánu podal žalobce stížnost ze dne 21. 2. 2025, načež mu bylo sděleno, že postup žalovaného při vyřizování nové žádosti byl správný. Dne 5. 5. 2025 žalobce opět urgoval opatření proti nečinnosti, nicméně nadřízený správní orgán mu sdělil, že takové opatření nelze uplatnit, neboť věc považuje za vyřízenou. Žalovaný tedy dosud nerozhodl o nové žádosti. Žalobce přitom vyčerpал prostředky, které správní řád stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu.
4. **Žalovaný ve vyjádření** uvedl, že s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Žalobce během řízení nepředložil žádné podklady svědčící o legalitě původní stavby. Ani žalovaný takové podklady nenalezl. Projednání věci navíc brání překážka věci rozhodnuté, neboť žalovaný vydal rozhodnutí o nařízení odstranění stavby, které nabylo právní moci 30. 9. 2024. Žalobce se řízení o odstranění stavby účastnil a byl přítomen i na kontrolní prohlídce. Nová žádost o dodatečné povolení se týkala stejné stavby jako žalobcovy předchozí žádosti o dodatečné povolení. To vyplývá z protokolu o kontrolní prohlídce ze dne 1. 3. 2024, který žalobce potvrdil svým podpisem. Právě v návaznosti na tuto kontrolní prohlídku žalovaný žalobci sdělil, že se novou žádostí nebude zabývat. Od tohoto sdělení žalovaný dovozuje běh lhůty dle § 80 odst. 1 s. ř. s., proč se domnívá, že žaloba byla podána opožděně. Dále má za to, že podáním žádosti ze dne 21. 3. 2023 byla konzumovaná nyní projednávaná nová žádost o dodatečné povolení.
5. **Žalobce v replice** neuvedl nové skutečnosti nad rámec podané žaloby.

Splnění podmínek řízení a rozsah soudního přezkumu

6. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jedná se o žalobu včasnou. Podle § 80 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo

správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon. Jelikož zákon č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) nestanoví lhůtu pro rozhodnutí o žádosti o dodatečné povolení stavby, roční lhůta pro podání nečinnostní žaloby začíná běžet od posledního úkonu v řízení. V projednávané věci bylo posledním úkonem řízení sdělení žalovaného ze dne 14. 5. 2025 o tom, že nebude projednávat žalobcovu žádost o vydání nového rozhodnutí ze dne 14. 4. 2025. Žalobce podal žalobu dne 16. 7. 2025, tedy v zákonné lhůtě.

7. Zároveň žalobce doložil, že podal nadřízenému správnímu orgánu žádost ze dne 19. 12. 2024 o přijetí opatření proti nečinnosti žalovaného podle § 80 správního řádu a že jej Krajský úřad Středočeského kraje přípisem ze dne 6. 2. 2025 vyrozuměl, že tuto žádost obdržel dne 30. 12. 2024. Nicméně podnět nemohl prověřit, neboť postoupil spis nadřízenému správnímu orgánu. Žalobce podnět urgoval, načež jej Krajský úřad Středočeského kraje přípisem ze dne 3. 6. 2025 vyrozuměl, že vydání opatření proti nečinnosti není možné, jelikož řízení o dodatečném povolení stavby i řízení o odstranění stavby byla pravomocně ukončena. Tím žalobce bezvýsledně vyčerpal prostředky ochrany ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
8. Soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování soudu (§ 81 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez jednání, jelikož účastníci s tímto postupem výslovně souhlasili.

Posouzení žaloby

9. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost *vydat rozhodnutí ve věci samé* nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.
10. V řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu soud zkoumá, zda v příslušné věci došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí (§ 71 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), nebo jestli vůbec takové rozhodnutí mělo být v řízení vydáno.
11. Ze správního spisu vyplývá, že oznámením o zahájení řízení ze dne 6. 12. 2021, č. j. MKH/184566/2021, zahájil žalovaný jako stavební úřad řízení podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, jehož předmětem bylo nařízení odstranění stavby na pozemku parc. č. X1. Současně žalobce poučil o možnosti podat žádost o dodatečné povolení stavby ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení. Žalobce dne 7. 12. 2021 požádal o dodatečné povolení stavby. Žalovaný proto řízení o odstranění stavby přerušil usnesením ze dne 30. 12. 2021. Následně vedl řízení o dodatečném povolení stavby, které pravomocně zastavil usnesením ze dne 9. 9. 2022, č. j. MKH/133562/2022. Dne 21. 2. 2022 žalobce podal druhou žádost o dodatečné povolení stavby. Řízení o druhé žádosti žalovaný též pravomocně zastavil usnesením ze dne 8. 8. 2022, č. j. MKH/116522/2022, z důvodu neodstranění vytčených vad žádosti.
12. Dne 21. 2. 2023 podal žalobce (nyní projednávanou) novou žádost o dodatečné povolení stavby. Dne 1. 3. 2023 proběhla kontrolní prohlídka na místě, o jejímž průběhu byl pořízen protokol č. j. MKH/016422/2024. Protokol obsahuje podpis žalobce. Z protokolu vyplývá, že během prohlídky bylo zjištěno, že nová žádost o dodatečné povolení se týká stejné stavby,

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

o jejíž dodatečné povolení již žalobce žádal. Žalovaný proto řízení zastavil usnesením ze dne 20. 3. 2023, č. j. MKH/036594/2023, s odůvodněním, že řízení o předchozích žádostech o dodatečném povolení byla pravomocně zastavena a zároveň ve věci probíhá řízení o odstranění stavby. Toto usnesení bylo v odvolacím řízení zrušeno rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 9. 5. 2023, č. j. 062027/2023/KUSK, neboť předchozí zastavení řízení nebrání zahájení řízení v téže věci (není meritorním rozhodnutím). Odvolací orgán upozornil též na to, že se jedná o opakovanou žádost o dodatečné povolení stavby, na základě které stavební úřad nemusí přerušit řízení o odstranění stavby. O této skutečnosti může žadatele vyrozumět v rámci rozhodnutí o odstranění stavby. Dne 10. 4. 2024 žalovaný žalobci sdělil, že se novou žádostí o dodatečné povolení stavby nebude zabývat, jelikož ve věci již proběhly 2 řízení o dodatečném povolení stavby. Nadto žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 21. 3. 2024, č. j. SÚ.-158269/2021/Ku, o nařízení odstranění stavby, jež nabylo právní moci 30. 9. 2024.

13. Jelikož se jedná o řízení zahájené na žádost, bylo povinností žalovaného, aby toto řízení řádně ukončil. Této povinnosti žalovaný dostál. Sdělením ze dne 10. 4. 2024 totiž informoval žalobce o tom, že novou žádost ze dne 21. 2. 2023 nebude věcně projednávat. Toto sdělení odůvodnil tím, že již vedl 2 řízení o dodatečném povolení stavby, která byla pravomocně zastavena a dále tím, že dne 21. 3. 2024 rozhodl o nařízení odstranění projednávané stavby. Z odůvodnění je tedy zřejmé, že žalovaný shledal novou žádost zjevně právně nepřipustnou. Sdělení ze dne 10. 4. 2024 je proto materiálně usnesením o zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. Přestože nesplňuje veškeré formální požadavky usnesení, materiálně účel takového usnesení naplňuje (autoritativně uzavírá řízení s tím, že věc nebude meritorně projednávat) a je řádně odůvodněné. Soud si je vědom nedostatku sdělení spočívajícího v absenci poučení o odvolání. Považuje však za podstatné, že správní řád s chybějícím poučením nespojuje nicotnost usnesení. Na tuto vadu reaguje úpravou běhu odvolací lhůty podle § 83 odst. 2 správního řádu a možností vydat opravné usnesení podle § 70 správního řádu. Odvolání proti sdělení ze dne 10. 4. 2024 proto bylo možné podat do 90 dnů ode dne jeho oznámení.
14. Pro řízení o nečinnostní žalobě je klíčové, že žalovaný sdělením splnil povinnost rozhodnout, přičemž proti tomuto rozhodnutí měl žalobce k dispozici opravný prostředek (odvolání v prodloužené lhůtě) a případně mohl proti rozhodnutí o odvolání podat správní žalobu. Věcně soud přitom považuje postup žalovaného, který novou žádost meritorně neprojednal, za správný. Neztotožňuje se sice s prvním argumentem žalovaného, že projednání nové žádosti brání pravomocné skončení předchozích řízení o dodatečném povolení stavby (jelikož žalovaný o předchozích žádostech nerozhodl meritorně, nýbrž řízení zastavil pro formální nedostatky, nevznikla zde překážka věci pravomocně rozhodnuté), avšak souhlasí s tím, že projednání nové žádosti brání pravomocné rozhodnutí o nařízení odstranění stavby. Přestože toto rozhodnutí nabylo právní moci až 30. 9. 2024, tj. po vydání sdělení ze dne 10. 4. 2024, ke dni rozhodnutí soudu již bylo pravomocné.
15. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti *podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby*. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo

vlastník stavby *požádá ve stanovené lhůtě* o její dodatečné povolení, *stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti*.

16. Žalobce nerozporuje, že nová žádost se týká té samé stavby, o jejímž odstranění žalovaný dne 6. 12. 2021 zahájil řízení a poučil žalobce, že žádost o dodatečné povolení může podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení a následně rozhodnutím ze dne 21. 3. 2024 žalovaný rozhodl o odstranění této stavby. Přestože byla stavba v oznámení o zahájení řízení a v rozhodnutí o odstranění stavby označena jako „*objekt na pozemku parc. č. X1, včetně oplocení*“, zatímco žalobce ji v nové žádosti nazval jako „*stavební úpravy, přístavba a nástavba objektu na zahradní domek na pozemku parc. č. X1*“, během několika kontrolních prohlídek na pozemku parc. č. X1 bylo zjištěno, že se stále jedná o tutéž stavbu. Žalobce podal novou žádost až dne 21. 2. 2023, tedy více než rok po marném uplynutí lhůty stanovené pro podání žádosti o dodatečné povolení stavby podle § 129 odst. 2 stavebního zákona. Za těchto okolností žalovaný neměl povinnost přerušit řízení o odstranění stavby.
17. Soud připomíná, že řízení o dodatečném povolení má akcesorický vztah k řízení o nařízení odstranění stavby. Tato řízení mají shodný objekt, kterým je daná stavba. Dodatečné povolení stavby má za následek zastavení řízení o jejím odstranění (§ 129 odst. 3 stavebního zákona). Naopak dojde-li k pravomocnému rozhodnutí o nařízení odstranění stavby, nelze pokračovat v řízení o jejím dodatečném povolení, jelikož o osudu stavby již bylo pravomocně rozhodnuto. Stavební zákon se snaží posledně zmíněné situaci předcházet tím, že stanoví pro podání žádosti o dodatečné povolení lhůtu 30 dnů. S dodržением této lhůty spojuje povinnost stavebního úřadu přerušit řízení o odstranění stavby až do pravomocného ukončení řízení o dodatečném povolení. Pokud však stavebník nepodá žádost o dodatečné povolení stavby včas, nemá stavební úřad povinnost přerušit řízení o odstranění stavby.
18. Žalovaný tedy nebyl v řízení nečinný. Jelikož je nová žádost v důsledku pravomocného rozhodnutí o nařízení odstranění stavby zjevně právně nepřípustná, nemohl žalovaný činit jinak, než řízení zastavit [ačkoliv tak měl učinit s výslovným poukazem na § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu].
19. Nad rámec uvedeného soud dodává, že i pokud by nedošlo k vydání rozhodnutí o nařízení odstranění stavby, je otázkou, zda měl žalovaný povinnost věcně projednat opožděně podanou žádost o dodatečné povolení.
20. Judikatura NSS k povaze lhůty podle § 129 odst. 2 stavebního zákona a související otázce projednání opožděně podané žádosti o dodatečné povolení stavby není jednotná. V rozsudku ze dne 30. 1. 2023, č. j. 3 As 260/2020-42, dospěl NSS k závěru, že lhůta k podání žádosti o dodatečné povolení stavby stanovená v § 129 odst. 2 stavebního zákona (ve znění účinném od 1. 1. 2013), je lhůtou procesní propadnou. Její marné uplynutí nejenže nezakládá povinnost stavebního úřadu přerušit řízení o odstranění stavby, ale ani neumožňuje vést řízení o jejím dodatečném povolení k žádosti pozdější (ke stejným závěrům dospěl NSS také v rozsudku dne 31. 10. 2024, č. j. 3 As 189/2023-45). Naopak v rozsudku ze dne 29. 11. 2023, č. j. 4 As 293/2022-36, NSS nepovažoval lhůtu podle § 129 odst. 2 stavebního zákona za propadnou, přičemž výslovně konstatoval, že její marné uplynutí nebrání stavebnímu úřadu i na základě opakované žádosti o dodatečné povolení stavby opětovně přerušit řízení o jejím odstranění za použití § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu (k tomu dospěl též v rozsudku ze dne 17. 1. 2024, č. j. 4 As 42/2022-19). Na tento rozpor v judikatuře NSS upozornil již v rozsudcích ze dne 11. 10. 2024, č. j. 6 As 314/2023-38, bod 18, a ze dne 18. 9. 2025, č. j. 1 As

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

219/2024-134. Žádný ze senátů NSS nicméně věc dosud nepředložil rozšířenému senátu dle § 17 odst. 1 s. ř. s.

21. Rozhodovací praxe jiných senátů zdejšího soudu se přitom přiklání právě k závěru o propadném charakteru lhůty pro podání žádosti o dodatečné povolení stavby (srov. nedávný rozsudek ze dne 29. 10. 2025, č. j. 41 A 50/2025-111, či rozsudek ze dne 28. 8. 2024, č. j. 59 A 24/2024-41, bod 16).
22. Názor čtvrtého senátu NSS je totiž *de facto* odůvodněn toliko odkazem na dosavadní judikaturu, přičemž citovaný rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2016, č. j. 6 As 230/2015-34, se vztahoval k § 129 odst. 3 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012, který žádnou lhůtu neobsahoval, a další odkazovaný rozsudek NSS ze dne 6. 5. 2020, č. j. 10 As 407/2019-41, nijak neodůvodnil, proč se domnívá, že se daná lhůta vztahuje jen k povinnosti stavebního úřadu přerušit řízení o odstranění stavby, a nikoliv právu je vést. Jediným věcným argumentem, o nějž se čtvrtý senát opírá, je tak dikce § 129 odst. 2 stavebního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2013, jenž výslovně nestanoví, že by třicetidenní lhůta byla propadná.
23. Naopak argumentace třetího senátu je dle zdejšího soudu přesvědčivější. Podle rozsudku č. j. 3 As 260/2020-42 znění § 129 odst. 2 stavebního zákona stanoví 2 následky dodržení třicetidenní lhůty – povinnost přerušit řízení o odstranění stavby a právo vést řízení o dodatečném povolení stavby. Z toho naopak plyne, že pokud stavebník lhůtu nedodrží, musí nést oba negativní následky. Opačný výklad by připustil existenci situací, kdy by na základě opakované (ale i opožděné) žádosti o dodatečné povolení sice nedošlo k přerušení řízení, ale možnost vést opakovaně řízení o dodatečném povolení by byla takřka bezbřehá. Upozornil též na to, že věcné projednání opakovaných žádostí (nejedná-li se o obstrukční žádost) odráží toliko reparační, ale nikoliv i sankční charakter řízení o odstranění stavby a řízení o dodatečném povolení stavby. Existuje přitom řada institutů správního řádu, které v řízení o dodatečném povolení stavby dávají stavebníkům procesní možnosti, jejichž úspěšné uplatnění může vést k pozitivnímu výsledku řízení [možnost doplnit chybějící podklady dle § 45 odst. 2 správního řádu, možnost přerušit řízení za účelem opatření podkladů dle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu či možnost využít institutu prominutí zmeškání úkonu dle § 41 správního řádu]. Již samotná možnost požádat o dodatečné povolení stavby představuje pro stavebníka výhodu v situaci, kdy porušil zákon, a lze na něm tedy požadovat, aby vynaložil adekvátní procesní aktivitu. Zákonodárce se tak stanovením přísnějších pravidel pro podávání žádosti o dodatečné povolení stavby snažil zabránit zneužívání institutu dodatečného povolení stavby, jakkoli ponechal dosti obecných procesních možností, aby stavebník podmínky pro dodatečné povolení mohl splnit. V rozsudku č. j. 3 As 189/2023-4, třetí senát dodal, že smyslem dané lhůty je, aby řízení o odstranění stavby zahájené z moci úřední směřovalo co nejefektivněji a nejekonomičtěji ke svému ukončení a aby byla snížena nejistota v právních vztazích při uplatňování práv, respektive pravomocí. Teleologickým výkladem tak lze dospět k závěru, že jde o procesní lhůtu propadnou. Tento závěr neshledal ústavně nesouladným ani Ústavní soud v usnesení ze dne 20. 6. 2025, sp. zn. I ÚS 31/25, bod 12.
24. Zdejší soud tedy považuje žalobcovu novou žádost ze dne 21. 2. 2023 za zjevně právně nepřipustnou též s ohledem na to, že byla podána po marném uplynutí propadné lhůty podle

§ 129 odst. 2 stavebního zákona. Žalovaný není nečinný, neboť žalobci materiálním rozhodnutím sdělil, že tuto žádost nebude projednávat.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

25. Vzhledem ke shora uvedenému soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
26. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost a ostatně je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www. nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

Praha 19. prosince 2025

Kryštof Horn v.r.
předseda senátu